

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Folkethinget.

N°. 48

Femtende Møde.

Tirsdagen den 19de Februar.

(Fortf.)

David (fortf.) Den ærede Finantsminister har allerede gjort opmærksom paa, hvortil det dette Normal=Reglement havde at betyde; men jeg vil tillade mig dertil at sige, at den første Gang Finantsagen, efterat Normal=Reglement i Aaret 1841 var udfømt, var under Forhandling i de Roeskildske Stænder, udtalte jeg mig ligesaa skarpt eller maaskee noget skarpere om Normal=Reglementets Betydning, som det nu er skeet her i Salen, thi det er idetmindste kun saare lidt i Overensstemmelse med en dyb Indsigt i et Lands Udvikling, naar man troer en lang Arrække forud at kunne bestemme, hvad Indtægt og Udgift skulle blive i en kommende, endog fjern Tid; og jeg troer, at man, for at vise hele Normal=Reglementets Besynderlighed — jeg har ondt ved at finde det rette Ord — ikke behøver Andet end at gjøre opmærksom paa, at der var sat en Normal=Sum for Lallotteriets Indtægt. En Normal=Sum for hvad Lykke= eller rettere Ulykke=Spillet Udfald skulde afgive Staten i Indtægt, er en saa besynderlig Tanke, at den mere end alt Andet, det forekommer mig, er istand til at vise det Uholdbare, det Principlose ved Normal=Reglementets Opstilling.

Jeg skal nu gaae over til et andet Princip, som er blevet antydet her i Salen, og hvorom jeg troer at maatte udtale en Protest, fordi jeg ikke kan anerkjende et Princip for at være et rigtigt Princip, idetmindste ikke, naar det udtales i den Almindelighed, som er skeet og som ikke har mødt den Indsigelse, som jeg havde troet, at det vilde og burde have mødt; det er blevet sagt her i Salen med Hensyn til de særegne Indtægtskilder, som visse Institutioner have og fra Arilds Tid have havt, fordi Staten har tillagt dem særegne Midler,

for at sikke deres Opretholdelse og Fremgang, at „herunder skyder sig det Eiendomsprincip ind, som vi umuligt kunne opretholde“. Da man imidlertid ikke er gaaet videre ind paa dette Princip, hverken fra den Side, hvorfra Uttringen er fremført, eller fra den Ministers Side, som har havt Anledning til at imødegaae det; thi den ærede Cultusminister indskrænkede sig til at sige, „at Kirken opretholdes ved de fra Arilds Tid dertil henlagte Midler, om hvis Forhold til Staten jeg i dette Dieblif ikke skal tale“, og senere sagde han, „at han ikke vilde indlade sig paa Beskaffenheden af den Eiendomsret, som for disse Institutioner gjøres gjældende,“ — da man saaledes, siger jeg, paa den ene Side ikke har indladt sig paa en dybere Begrundelse og Angivelse af, i hvilket Omfang man vil gjøre sit Princip gjældende, nemlig at man ikke skal erkjende, at enkelte Stats=Institutioner kunne have særskilte Eiendomme, og da man paa den anden Side saa at sige har omgaaet dette Spørgsmaals Behandling under Finantsloven, hvorved det vel ogsaa kunde være skeet, at denne allerede meget vidt omfavnende Forhandling vilde være kommen ind paa et nyt Gebeet, hvori Tankerne og Meningerne vilde have faaet saa megen større Anledning til frit at bevæge sig, saa skal heller ikke jeg indlade mig videre herpaa. Men jeg har troet at maatte erklære, at jeg ingenlunde kan erkjende det udtalte Princip for rigtigt — en Erklæring, som jeg ikke har følt mig opfordret til at afgive, fordi jeg derved vilde gjøre Rede for mine Principer, i Erkjendelse af, at ethvert Foredrag, som under denne Forhandling holdes, skulde tjene til Examen=Prøve for Vedkommendes Principer, hvilket er antydet, men hvorom jeg idetmindste ikke i ringeste Maade bryder mig; men det skeer, fordi jeg troer, at et saa vigtigt Princip, udtalt i den Almindelighed, som det er skeet, og udtalt af en saa vægtig Stemme, som her har været Tilfældet, ikke bør blive